

i sine udspil her i dag. Men også det vender vi tilbage til under forhandlingerne.

Til slut apropos rådighed: Det er fra flere sider blevet sagt, at det ville være lettere at håndtere, hvis man havde nogle konkrete sager. Derfor vil jeg fremhæve en enkelt, for jeg har netop i dag fået svar fra arbejdsministeren på et spørgsmål, som jeg tidligere har stillet vedrørende Venstres landsmøde i Odense. Det blev vistnok afleveret for nogle dage siden, men personlig har jeg fået det i dag. Her var det således, at der til et arrangement i forbindelse med landsmødet var 63 tjenere, som meldte afbud til servering ved dette landsmøde, og da der til slut var 120, som havde givet tilsagn, var der 50 af disse 120 tjenere, som ikke mødte op.

Det spørgsmål har jeg nu fået et svar på fra arbejdsministeren, og heri hedder det, at direktoratet i forbindelse med dette arrangement foreløbig – foreløbig! – har konstateret, at 53 af de personer, der sagde nej eller meldte afbud, var medlemmer af en arbejdsløshedskasse. Og arbejdsministeren skriver videre i svaret til mig, at nu vil sagen blive nærmere undersøgt med hensyn til, om de har haft gyldige grunde osv.

Men jeg må dog erklære mig tilfreds med, at ministeren selv skriver i dette foreløbige svar: »Jeg er umiddelbart noget overrasket over det meget store antal negative formidlinger, der tilsyneladende foreligger i denne sag.« Det er vi også, men det var bare et enkelt eksempel af de mange, som vi bliver præsenteret for, og derfor kan jeg ikke forstå, at der er nogen, der på denne talerstol i oktober 1995 vil sige, at rådighedsreglerne fungerer tilfredsstillende. Jeg mener, at det med disse tal i hvert fald er dokumenteret, at det langt fra er tilfældet.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det eksempel vidner jo om, at systemet rent faktisk fungerer. For de 53 udeblevne bliver jo indstillet til en rådighedssamtale, og medmindre de har nogen gode begrundelser for at blive væk, bliver de rent faktisk udsat for en sanktion. Så kan hr. Helge Sander spørge – og det ville jeg nok også gøre, hvis jeg var hr. Helge Sander: Men hvad nu, hvis jeg ikke som aktiv arbejdsmarkedsordfører for partiet Venstre havde rejst sagen? Ville der så være kommet noget ud af det? Ville man så bare have ladet det passere?

Ja, det ville man – medmindre den pågældende restauratør havde levet op til sit ansvar! For det, der mangler i forbindelse med rådighedsbegrebet, er jo faktisk lige præcis det, at arbejds-

giverne lever op til deres ansvar. Arbejdsgiverne sørger jo ikke for hver gang at give besked om, at folk ikke møder op. De siger det måske rundt omkring i sportsklubberne eller i Rotaryklubberne, eller hvor de nu kommer. Der siger de det måske nok, men det er jo ikke det, vi har brug for.

Det, vi har brug for, er, at arbejdsgiversiden føler sig lige så ansvarlig for rådighedsreglerne, som det politiske system gerne vil have at de skal, og som vi gerne vil have at de ledige gør. Men det kræver altså, at de negative formidlinger kommer med, for de er jo en del af de tal, som hr. Helge Sander pegede på før: at der er en tredjedel, der er forkerte. Jamen der er en tredjedel, der er forkerte, fordi arbejdsgiverne ikke melder tilbage til arbejdsformidlingen, om de ledige mødte op, eller om de havde en adfærd, der gjorde, at man kunne få det indtryk, at de ikke var til rådighed for arbejdsmarkedet.

Hermed vil jeg give udtryk for, at skal vores system fungere – og det mener jeg det skal, for det er det, der danner basis for respekten for vores dagpengesystem – kræver det altså, at arbejdsgiverne lever op til deres ansvar, ikke bare i forhold til de unge, der skal have praktikpladser, men faktisk også i forhold til rådighedsreglerne.

Så i stedet for at sige det på Venstres landsmøde eller i Rotaryklubben eller i bridgeklubben, eller hvor man nu siger det, handler det altså om, at man skal meddele til arbejdsformidlingen, om de møder op eller de ikke møder op. Og hvis de møder op og de optræder på en måde, som giver et billede af, at de ikke vil have det arbejde, så skal man altså også melde det. Men hvad er det, vi hører fra arbejdsgiverne? At de siger: Njah, det vil vi ikke rigtig, for vi vil ikke være uvenner med den lokale SiD-afdeling. Hvad er det for noget hængemuleri? Sådan kan man jo ikke leve op til et arbejdsgiveransvar og samtidig forvente, at arbejdsmarkedsmyndighederne og det politiske system skal sørge for at få dækket det ind, som arbejdsgiverne ikke kan leve op til, fordi de ikke vil være uvenner med nogen. Men de vil altså gerne gå ud på gader og stræder og sige, at de ledige ikke møder op, og at de ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet.

Så jeg synes, at hr. Helge Sander, der er så optaget af dette her – hvilket vi andre dybest set også er, men måske med en lidt anden indfaldsvinkel – skulle forsøge i sit eget bagland, som nok er tættere på arbejdsgiversiden, end vores